

Експериментальна кулькова ручка багаторукого гіперавтора

Щоб зрозуміти феномен малюнку кульковою ручкою, треба почати з простого – з розуміння того, що таке кулькова ручка. Принаймні такий метод мені здався досить логічним, і головне – легким у реалізації. Тож експеримент почався негайно. З чашки, повної різноманітних олівців і ручок, я витягла спочатку звичайну, просту синю кулькову ручку з ковпачком. Зняла ковпачок...і на цьому експеримент прийшлося майже одразу закінчити. Єдине, що приваблювало в ній, - це була цілісність, простота і прозорість – адже видно, що об'єкт складається усього з трьох частин – тіла, ковпачка і стрижня. Але цього було замало. Ручка здалася мені недостатньо кульковою. Не було навіть кнопочки, на яку можна натиснути, не було «кулькового» звуку, який калатає коли трясеш справжню кулькову ручку. Поглядом натрапила на іншу, найелегантнішу ручку з чашки - темно-синя з золотими елементами і чудовою кнопкою. Клац-клац. Кайф. Здавалося, що вона така ідеальна, що сама думка розкручувати її була вже якоюсь неприпустимою і зухвалою. Тим не менше мені одразу вдалося знайти, де повернути, і ручка тут же розпалася на дві частини, а зсередини вилетів білий маленький матовий стрижень і симпатична тоненька пружинка. Це мене неабияк підбадьорило. У мене уже було цілі чотири елементи, і всі чотири такі і різні, і цікаві. Першою до рук взяла частину з кнопкою і тут же її натиснула. З веселим дзенькотом з половинки повипадали три нові деталі, що привело мене в повний захват. Дві білі і одна синя пімпочка (бо як ще назвати ці мініатюрні деталі), схожа на малесенький вантуз, відкрили для мене прихований механізм кулькової ручки, і вона почала мені здаватись схожою на ракету, яка розпадається на елементи у польоті, аж поки не залишиться тільки матово-білий стрижень, який є найголовнішим у польоті

до свого призначення - аркуша А4. Краса і, на перший погляд, ідеальна цілісність приховувала, виявляється, в собі на різних рівнях несподіваний механізм, який здавався начебто легким і вишуканим, але водночас виявився таким в біса складним.

У принципі мої інфантильні експерименти з ламанням канцелярії показали, що подібними до самої кулькової ручки є і малюнки, намальовані нею, які кожного року у різних художників і тих, хто себе таким вважає, продовжує наполегливо збирати єдина така у світі галерея, яка, на моє превелике щастя, знаходиться не просто у моїй країні, а ще й на відстані декількох станцій метро від мого дому. В кінці кожного року простір галереї вкривається «шпалерами» кулькової мозаїки різних авторів, і ти, штовхаючись на відкритті серед тих же авторів, розумієш, що те, що відбувається з тобою у цю мить, це абсолютний сюрреалізм. Адже простір галереї, де зазвичай представлений якийсь один художник в прямому сенсі наповнений одним гіперавтором, думки і світогляд якого зчитуються буквально зі стін, а тіло якого починається зі самих сходів у галерею, а закінчується у переповненій другій залі. І ти органічна частина цього великого, геніального і прекрасного художника. Він радіє, сміється, розмахує шапкою або шарфом, кричить, що він тут, ось тут, або он там, безкінечно фотографується, слухає і одночасно відповідає на запитання. Таке враження, що цей веселий художник одночасно може зайняти увесь Андріївський узвіз, де і знаходиться галерея, але не хоче. Бо сьогодні цей гіперавтор хоче бути зосередженим в одній крапці, намальованій кульковою ручкою на карті Києва. Він відчуває себе прекрасним і цілісним, простим і прозорим, бо в жодному русі немає фальші або хитрощів – малюнок, де є тільки офісний білий папірець і звичайна кулькова ручка, ніяк не підrobiш. Але водночас цей гіперхудожник

багаторукий і багатоликий, і під простотою приховує мільйон відкриттів і несподіванок, і гіпермалюнок, який розповзся по всіх стінах галереї, саме тому здається таким легким і вишуканим, але водночас таким нереально складним. І коли ти штовхаєшся на відкритті, то в принципі однаково, чи ти зараз вухо, око, нога, рука чи посмішка цього гіперавтора, головне, що ти є частиною цієї цілісності і в ній маєш своє місце, тіло, стрижень або просто пімпочку, ну і в'язаний ковпачок. Просто тому що холодно, адже відкриття виставки у галереї Карась зазвичай у грудні.